

F. två metallstycken genom lödring. F. ett ord med ett annat. (Byggn. k.) *F. stenarna i en mur, så passa fogarna mellan dem, att de i närmaste skiften ej komma öfver hvarandra. F. bjelkar, hopfoga dem.* — *Syn. Se Förena.* — 3) (fig.) a) Ålägga förbindelse, pligt. Har både person och sak till objekt. *Denna lag f-nder mig icke. Detta löfte f-nder mig att . . . F. någon med ed. Eden f-nder oss till lydnad. Genom kontrakt vara f-bunden att . . .* — *Syn. Förpligta.* — b) Väcka, ingifva tillgifvenhet. *Hans välvilliga väsende f-nder alla. F. sig någon, genom bevisad tjänst, välgörning, vänskap ställa någon i tacksamhetsskuld hos sig.* — *F. sig, v. r. 1) Förena sig. F. sig med någon emot en fiende. F. sig med någon genom giftermål, befrunda sig &c.* — *Syn. Se Förena stg.* — 2) Åtaga sig såsom pligt. *F. sig genom löfte, med ed till något. Jag har f-bundit mig att svara för honom.* — *Syn. Förpligta sig, Förpligtiga sig, Åtaga sig.* — *Förbunden, part. pass. Se längre ned.*

FÖRBINDANDE, förbi'ndande, n. 4. I. Handlingen, då man binder före.

FÖRBINDANDE, förbi'ndande, n. 4. II. Handlingen, då man förbinder; händelsen, omständigheten, att något förbindes (se *Förbinda*, II, 1, 2 o. 3, a). a) *Sårets, en sårad persons f.* — b) *F. af ord. Stenarnes f. i en mur.* För dessa begge bem. säges oftare *Förbindning*. — c) *Menniskors f. genom lag.* — *Part. akt.* Som förbinder. Brukas nästan adjektivt i uttrycken: *F. kraft*, kraft, som förbinder, förenar; äfv. förpligtande egenskap. *F. lag*, som förpligtar till efterlefnad.

FÖRBINDELIG, m. fl., se *Förbindlig*, m. fl.

FÖRBINDELSE, förbi'ndelse, f. 3. 1) För-ening emellan tvenne eller flera föremål. *Dessa stycken äro så väl hopfogade, att man icke ser f-n dem emellan.* Brukas i denna mening mindre ofta. Man säger: Hopfogning, Sammanfogning, Förbindning. — 2) (fig.) a) Hvad som förbinder delarna af ett tal med hvarandra. *Denna mening har ingen f. med den förra.* Säges äfv. i fråga om tankar, idéer, o. s. v. *Dessa idéer stå i nära f. med hvarandra.* — *Syn. Samband, Förknippning.* — b) Hvad som bildar gemenskap, sammanhang, vaxelberöring emellan tvenne eller flera ting, föremål. *Det ges ingen f. mellan dessa begge ärenden, affärer, saker. Dessa båda länder stå genom handeln i f. med hvarandra. Detta rum står genom en lönntrappa i f. med andra våningen.* — *Syn. Samband, Sammanhang, Gemenskap, Beröring, Kommunikation.* — c) Bekantskap, umgänge med andra personer, isynnerhet med afseende på det derpå grundade inflytande, som man har på andra, och det understöd man af dem kan vänta. *Stå i nära f. med någon. Ingå i f. med någon. Hafva f. med dåliga människor. Bryta en f.* — Har sammansättningarna Slägtskaps-, Vänskaps-, Kärleks-, Äktenskaps-, Affärs-, Handelsförbindelse, m. fl. — *Syn. Förening, Band.* — d) Person, med hvilken man sålunda är förbunden. *Denne man har f-r, som förefalla mig misstänkta.* — *Syn. Bekantskap.* — e) Band, som lag eller pligt ålägger människans fria vilja. *Den f. jag genom detta kontrakt iklädt mig. Det är en f. för landets fader att befrämja sina undersåtters väl. Muntlig f.*, som sker muntligen. *Skriftlig f.*, förskrifning, revers. *Gifva sin f.*, förbinda sig. — *Syn. Pligt, Förpligtelse, Skyldighet, Oblig-*

gation. — f) Tacksamhetsskuld. *Stå i f. hos någon för en tjänst. Sätta, ställa någon i f. hos sig.* — *Syn. Obligation.*

FÖRBINDLIG, förbi'ndligg, a. 2. Som förbinder (bem. 3, b). Säges både om person och sak. *Han är ganska f. emot alla. Han emottog oss på det f-aste sätt, med de f-aste ord, ett det f-aste leende. F. skrifvelse.* — *Syn. Obligeant, Artig.*

FÖRBINDLIGHET, f. 3. 1) Egenskapen att vara förbindlig. *Han svarade med mycken f. att . . . F-en af hans sätt att vara.* — 2) (mindre ofta) Förbindande tjänst, artighet. *Visa någon en f.*

FÖRBINDLIGT, adv. På ett förbindligt sätt, med förbindlighet.

FÖRBINDNING, förbi'ndning, f. 2. I. 1) *Se Förbindande, I.* — 2) *Hvad som är bundet före något. Taga bort f-en ifrån ögonen.* — *Syn. Förband, Bandage.*

FÖRBINDNING, förbi'ndning, f. 2. II. 1) *Se Förbindande, n. II, a o. b.* a) *F-en af ett sår. En sårad persons f.* — b) *Ordens f. Stenarnes f. i en mur.* — 2) *Det sätt, hvarpå något är förbundet, sammanfogadt, förenadt.* — 3) (mur.) a) Fogarnes i en mur passning, så att de i närmaste skiften icke komma öfver hvarandra. — b) Murbruk, som tjenar att förbinda stenarna. — 4) *Se Förband.*

FÖRBIRESA, f. 1. Handlingen eller tiden, då man reser förbi ett ställe. *Vid, efter f-n.* — *Syn. Förbifart.*

FÖRBISE, förbi'sé, v. a. 2. (höjes som *Se*) Ej taga i betraktande, ej fasta uppmärksamhet vid. *Man bör ej f. denna omständighet. Han f-såg härvid, att . . .* Nytt ord, bildadt efter tyskan; brukas mest i litterär stil. — *Förbiseende, n. 4.*

FÖRBISTRÄ, förbi'stra, v. a. 1. (af *Bister*) Orsaka hög grad af förvirring, villervalla i något. *Gud f-de tungomålen, gjorde dem så skiljaktiga, att människorna ej förstodo hvarandra.* — *Syn. Se Förvirra.* — *Förbistrande, n. 4.*

FÖRBISTRING, f. 2. 1) Handlingen, då man förbistrar; händelsen, omständigheten, att något förbistras. — 2) Förbistradt tillstånd, skick. *Tungomålens f.*, deras skiljaktighet, hvarigenom människor, som tala olika språk, ej utan undervisning kunna förstå hvarandra. — 3) (fig. fam.) Högsta grad af oordning. Man säger äfv. *Babylonisk f.* — *Syn. Se Oordning.*

FÖRBITTRA, förbi'ttra, v. a. 1. (fig.) 1) Göra bitter. *Denna olyckliga omständighet f-de hans lefnad, hans dagar.* — 2) Göra ännu bitterare. *Delta f-de ännu mera hennes qual, sorg.* — *Syn. Öka, Föröka, Förvärra, Skärpa.* — 3) Göra bitter till sinnes. *Ell sådant bemötande kan ej annat än f. hvar och en.* — *Syn. Se Förarga, A.* — *Förbittrande, n. 4.*

FÖRBITTRING, f. 2. Förbittradt sinnestillstånd. *Väcka f. I sin f. tog han ett seg, som han sedan måste ångra.* — *Syn. Se Vrede.*

FÖRBJUDA, förbjuda, v. a. 3. (höjes som *Bjuda*) Befalla underlåtetet af någon viss handling. Har både person och sak till objekt. *F. någon bruket af en ting. Jag f-der dig att göra det. F. varors införande i landet. F. bruket af kaffe, brännvin. F. ett mynt, kungöra, att det ej får anses som gällande i ett land. F. någon sitt hus, förklara, att man ej emottager någon i sitt hus.* (Fig.) *F. sig det nödvändiga, neka sig det. Gud f-de det!* talesätt.